

Μετά τον συσσεισμό, το Πνεύμα της αληθείας (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Γέροντας Σωφρόνιος είχε ορισμένους δικούς του σκληρούς λόγους. Για παράδειγμα έλεγε: «Αν κάποιος δεν έχει φθάσει το μέτρο της υποστατικής προσευχής -δηλαδή να φέρει μέσα του όλο τον Αδάμ και να προσάγει όλο το ανθρώπινο γένος ενώπιον του Θεού στην προσευχή του υπέρ όλου του κόσμου- τότε ας μην τολμά να αποκαλεί τον εαυτό του χριστιανό χωρίς φόβο και ντροπή».

Πηγή:<http://www.agiabarbaradafnis.gr/>

Τέτοιοι λόγοι έχουν τη δύναμη να μας σώσουν. Στόχος τους είναι να μας συγκλονίσουν. Η χριστιανική παράδοση του «συσσεισμού» μας βοηθεί να ανακαλύψουμε τη βαθειά καρδιά, χωρίς την οποία είναι αδύνατον να δεχθούμε αληθινά το χάρισμα της Πεντηκοστής, την έκχυση του Πνεύματος πάνω σε κάθε

σάρκα (Ιωήλ 2,28). Έχουμε ανάγκη από την απαλή εκείνη και τόσο πολυτελή ενώπιον του Θεού καρδιά, στην οποία αναπαύεται το Πνεύμα Του. Σε αυτήν ακριβώς αναφέρεται το τρίτο παλαιοδιαθηκικό ανάγνωσμα της εορτής της Πεντηκοστής (Ιεζεκ. 36,26). Αλλά και η επίκληση του Ονόματος του Χριστού μέσα στην ευαίσθητη αυτή καρδιά αποβαίνει ικανή να κατεργάζεται τη σωτηρία μας και να προσκομίζει καινή ζωή, σύμφωνα με το θείο λόγο, «πας ος αν επικαλέσηται το Όνομα Κυρίου, σωθήσεται» (Ιωήλ 3,5). Στην ουσία προσπαθούμε να επωάσουμε τη «νέα ζωή» που φέρουμε στο στέρνο μας, να θραύσουμε το κέλυφος που περικλείει την καρδιά μας, ώστε να εκπηγάσει η νέα αυτή ζωή.

Αν μελετήσουμε προσεκτικά τα αναγνώσματα της Παλαιάς Διαθήκης στην εορτή της Πεντηκοστής, θα διαπιστώσουμε τρία κυρίως θέματα: την έκχυση του Αγίου Πνεύματος πάνω σε κάθε σάρκα, την αγιαστική επίκληση του Ονόματος, με το Οποίο σωζόμαστε, και το χάρισμα της καινής καρδιάς· της ευαίσθητης σάρκινης καρδιάς, αντί της λίθινης, που είναι ανίκανη να συλλάβει οτιδήποτε το πνευματικό.

Στο πρώτο ανάγνωσμα, το οποίο ενέπνεε ιδιαίτερα τον Γέροντα, διαβάζουμε ότι ο προφήτης Μωυσής κατάρτισε κατάλογο εβδομήντα ανθρώπων, τους οποίους ο Θεός επρόκειτο να χρίσει με το Πνεύμα της προφητείας. Και ο προφήτης Ιεζεκιήλ λέει, «εκ των τεσσάρων πνευμάτων ελθέ και εμύσησον εις τους νεκρούς τούτους, και ζησάτωσαν» (Ιεζεκ. 37,9). Το ίδιο ακριβώς έκανε και ο Κύριος, όταν αναστήθηκε εκ νεκρών. Ενεφύσησε στους αγίους μαθητές Του και είπε: «Λάβετε Πνεύμα Άγιον» (Ιωάν. 20,22). Αυτό ήταν στην πραγματικότητα το προοίμιο της Πεντηκοστής, η προετοιμασία για το πλήρωμα της ελεύσεως του Αγίου Πνεύματος πάνω στη γη, τη μεγάλη και επιφανή εκείνη ημέρα των γενεθλίων της Εκκλησίας του Χριστού. Ο προφήτης Ιωήλ επίσης περιγράφει την ημέρα της Πεντηκοστής ως την έκχυση του Αγίου Πνεύματος σε όλη την ανθρωπότητα: «Και έσται μετά ταύτα και εκχεώ από του πνεύματος μου επί πάσαν σάρκα» (Ιωήλ 3,1) και «πας, ος αν επικαλέσηται το Όνομα Κυρίου, σωθήσεται» (Ιωήλ 3,5).

Δεν είναι βέβαιο ωστόσο ότι θα σωθούν όλοι όσοι απλώς επικαλούνται το Όνομα του Κυρίου. Σύμφωνα με άλλο σκληρό λόγο Του, «ου πας ο λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εισελεύσεται εις την Βασιλείαν των ουρανών, αλλ' ο ποιών το θέλημα του Πατρός μου του εν ουρανοίς» (Ματθ. 7,21), δηλαδή αυτός που τηρεί τις εντολές. Και όταν το Άγιο Πνεύμα εισχωρήσει στην καρδιά ως κραταιός και ορμητικός άνεμος, συντριβοντας τη σκληρότητα της, εκεί στη βαθειά καρδιά, θα απεικονίσει τη μορφή του Κυρίου Ιησού Χριστού. Θα μετουσιώσει και θα καθάρει την καρδιά μας, ώστε να μπορούμε να επικαλούμαστε το Όνομα Του από τα έγκατά της. Ο απόστολος Παύλος βεβαιώνει ότι όταν η επίκληση προέρχεται από καθαρή καρδιά είναι σωτηριώδης (Β' Τιμ. 2,22), γι' αυτό και το Άγιο Πνεύμα προετοιμάζει την καρδιά του ανθρώπου με τα μέσα της συντριβής και της ταπεινώσεως. Ο μεγάλος

πόθος του Κυρίου είναι να επικαλούμαστε το άγιο Όνομα Του με τρόπο ευάρεστο σε Εκείνον και συγχρόνως σωτήριο για μας.

Ας εξετάσουμε προσεκτικά την πρώτη εμφάνιση του Αγίου Πνεύματος στη γη. Στην αρχή της δημιουργίας το Πνεύμα του Θεού φερόταν πάνω από τα ύδατα (Γέν. 1,2), όπως η κλώσσα που απλώνοντας τα φτερά σκεπάζει τα αυγά της, για να επωάσει και να φέρει στον κόσμο καινούργια ζωή. Το Πνεύμα του Θεού επωάζει όλη τη δημιουργία, και έτσι ήλθε στην ύπαρξη ολόκληρος ο κόσμος. Ανάλογη διεργασία συντελείται και στην καρδιά μας, όταν επικαλούμαστε άοκνα το Όνομα του Κυρίου. Με την εργασία αυτή οπλίζουμε τους εαυτούς μας με το χάρισμα της Πεντηκοστής, και το Πνεύμα του Κυρίου έρχεται να επισκιάσει την καρδιά, ώστε να εκπηγάσει καινή ζωή.

Πράγματι, αυτή είναι η νέα γέννηση που μας προσφέρεται, χωρίς την οποία, όπως λέει ο Κύριος, δεν μπορούμε να εισέλθουμε στη Βασιλεία Του (Ιωάν. 3,5). Έτσι, όταν ευχόμαστε αδιάλειπτα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον με», δεν κάνουμε τίποτε άλλο, παρά να προσδοκούμε στο υπερώο της καρδιάς, όπως και οι Απόστολοι απεκδέχονταν την έλευση του Παρακλήτου που τους είχε υποσχεθεί ο Κύριος. Προσκαρτερώντας στο υπερώο της καρδιάς μας, το Πνεύμα του Θεού επισκιάζει κατ' επανάληψη το στέρνο μας. Η σκουριά της συσσωρευμένης αμαρτίας αποκαθαίρεται, ωστόσο η χάρη επωάσει την καρδιά και εκπηγάσει εκεί καινούργια ζωή.

Ο μέγας προφήτης Ησαΐας επισημαίνει ότι ο πόνος προηγείται της ελεύσεως του Πνεύματος της σωτηρίας· ότι το Πνεύμα συλλαμβάνεται πρώτα μέσα στο φόβο και στην οδύνη της καρδιάς (Ησ. 13,8). Η αλήθεια είναι ότι μας χρειάζεται συντριβή, μας χρειάζεται φόβος, έχουμε ανάγκη από πόνο. Όλα αυτά μας προετοιμάζουν για τη νέα ζωή, ωστόσο μια έκρηξη, μια βαθιά τομή διανοίξει την καρδιά. Τότε πραγματοποιείται νέα γέννηση, και ο άνθρωπος, που μεταρσιώνεται πνευματικά, παραδίδεται στα χέρια του ζώντος Θεού. Όπως ισχυριζόταν ο Γέροντας Σωφρόνιος, αν εγκαρτερήσουμε στον πόνο και τη συντριβή, η καρδιά μας θα μεταμορφωθεί κάποια ημέρα σε φωτεινό κέντρο πνευματικής ευαισθησίας.

Ο απόστολος Παύλος επιβεβαιώνει επίσης ότι η συντριβή της καρδιάς που αληθινά μετανοεί θα ανοίξει στα βάθη της την οδό προς τους αλάλητους στεναγμούς του Πνεύματος, καθώς θα βοά, «αββά, ο Πατήρ» (Γαλ. 4,6· Ρωμ. 8,21-26). Επιπλέον θα επισφραγισθεί η υιοθεσία μας ως ελεύθερων τέκνων του Θεού, κάτω από τη χάρη του νόμου του Πνεύματος. Άρα, είναι αναγκαίο να υποφέρουμε με καρτερία τον πόνο, την «περιτομή της καρδιάς» (Ρωμ. 2,29). Άλλωστε αυτό σημαίνει να βαστάσουμε τα στίγματα του Κυρίου Ιησού, όπως το θέτει αλλού ο απόστολος Παύλος (Γαλ. 6,17). Ας τα υπομείνουμε όλα αδιαμαρτύρητα, ώσπου να γεννηθεί

μέσα μας το Πνεύμα της σωτηρίας, και η οδύνη μας να μετουσιωθεί στην ολοφώτεινη χάρη της υιοθεσίας των τέκνων του Θεού.

[Συνεχίζεται]